

I

Het was een dag als een net geschilde sinaasappel: kleurig, fris en zoet.

In Mallowmarsh rook het naar de lente, en Daisy Disteldons voelde zich hoopvol. Overal in de tuinen waren Botanisten hard aan het werk: in de Grote Kas verzorgden ze reusachtige palmbomen, in de boomgaarden plukten ze pruimen zo groot als een voetbal en in het Mallow-woud plantten ze nieuwe bliksemzaadjes. Onder de stokoude taxusbomen bloeiden wilde viooltjes en overal vlogen parkieten van boom naar boom, bezorgden de post en krijsten er vrolijk op los.

Er liepen een paar leerlingen langs, die naar Daisy zwaaiden, en ze zwaaide grijnzend terug. Na drie lange weken wachten zou de expeditie naar het regenwoud van de Amazone morgen dan eindelijk vertrekken, en Daisy voelde de opwindning hierover als elektriciteit door haar aderen stromen.

Ze stond op haar vaste plekje aan de rand van het meer en keek hoe de scheepsbouwers van Mallowmarsh de laatste hand aan hun werk legden. Een team van ervaren Botanisten was twee volle weken bezig geweest om de levende balken te leggen en uit een zaailing de mast op te kweken, maar eindelijk was het schip dan bijna klaar: trots en hoog lag het op het water, met een romp van geboend eikenhout, een groot wit zeil, strak opgerold als een bloemknop, en een ingewikkeld

tuigstelsysteem, waar geen touw maar levende groene ranken voor werden gebruikt. Het schip lag te trekken aan zijn kabels, alsof het niet kon wachten om weg te mogen.

Daisy had de laatste voorbereidingen met stijgend ongeduld en opwinding gadegeslagen: er waren klamboes afgeleverd, afkomstig van de Maanmarkt, en blikken koekjes uit de keukens van Mallowmarsh. Op de oevers van het meer lagen stapels anti-schitteringmoeraslampen en stonden kratten met fosforescerende mango's. Toen alles aan boord werd gebracht, had ze geprobeerd te helpen (en was weggestuurd). Botanisten wankelden de loopplank over met zware potten met geneeskrachtige kamillecrème en extra sterk plakkende stengels, en alles wat er verder wellicht nodig was voor een reis naar de Amazone.

Kinderen mochten officieel niet op de kade komen, maar vooralsnog had ze die regel weten te negeren.

'Ben je er weer?' vroeg Madame Gallitrop, die toezicht hield toen er een gekooide Venusvliegenvanger op het dek van het schip werd geladen. Ze klonk gelaten.

'Ik dacht, ik kom even kijken of u hulp nodig hebt,' zei Daisy.

Madame Gallitrop, het hoofd van het Onmatige Huis, was een gezette, opgewekte Française met donkere pretogen en een enorme zwarte knot. 'Aha,' zei ze droogjes. 'Nou, *ma chère*, het schip is geladen, de voorraden zijn aan boord gebracht en we zijn bijna klaar om morgenavond naar de Maanmarkt af te reizen.'

Daisy voelde haar vingers tintelen, en ze gaf een stengelkje op de oever opdracht om zich rond haar enkels te kronkelen. Terwijl ze naar het drijvende schip keek, voelde ze de vrolijke spanning in zichzelf omhoogkomen als het sap

door de steel van een plant. Het zag er picobello uit, met glimmende patrijspoorten, wapperende vlaggen en een mast – een levende eik – die recht uit het gladde houten dek omhoog groeide.

Hier bij het schip voelde Daisy zich het dichtst bij haar moeder.

Dit kwam deels doordat de vlaggetjes haar deden denken aan hoe roekeloos zelfverzekerd haar moeder was, en deels doordat het schip Daisy's kans was om de persoon terug te vinden van wie ze het meest op de hele wereld hield. Haar moeder werd ergens in het regenwoud van Peru gevangengehouden, en met deze expeditie zouden ze haar gaan redden.

‘Kan ik iets doen?’ vroeg ze voor de honderdste keer. ‘De reling poetsen, bijvoorbeeld? Of de lier afstoffen?’ De stengel die ze had opgeroepen, kronkelde enthousiast over haar linkervoet.

‘Nee,’ zei Madame Gallitrop, en ze schudde haar hoofd. ‘We hebben alles onder controle, *ma chère*. Je weet dat je hier niet mag komen. Laat de voorbereidingen maar aan de deskundigen over.’

‘Maar...’

‘Oppassen!’ Een Botanist uit de keukens sjouwde met een krat gemberbier over het dek. ‘Uit de weg! Kinderen mogen niet bij het schip komen.’

Daisy voelde irritatie opkomen, en plotseling had ze de stengel om haar enkel niet meer onder controle. Hij vloog de lucht in, zette zich uit tot hij de breedte van een python had en brak de steiger met een luide versplinterende klap in tweeën.

Daisy sprong net op tijd achteruit, de oever op, maar het krat vloog de lucht in en bleef in de mast van het schip hangen,

zodat het gemberbier op de Botanisten eronder neer gutste. Madame Gallitrop dook met een reusachtige plons voorover het water in en kwam weer boven met een woedende blik en een blad van een waterplant over een oor gedrapeerd, alsof het een slecht uitgevoerd haarstuk was.

Ze spooq een waterkevertje uit. ‘Genoeg,’ zei ze met een voor haar doen ijzige stem. ‘Als je zo goed wilt zijn me uit het meer te helpen, Daisy, en je dan ergens anders nuttig te gaan maken. Je moet echt leren om je magie beter onder controle te houden.’

Daisy Disteldons was ook een Botanist, eentje die nog paar pas had ontdekt dat ze over groene magie beschikte. Magie gebruiken, oké, maar die in goede banen leiden bleek een heel ander verhaal.

‘Maar,’ zei ze, terwijl ze zich tegen de oever schrap zette om Madame Gallitrop uit het water te kunnen trekken, ‘ik wil iets dóén! Ik wil helpen!’ Ze trok nog een keer, en de Française zakte op de overgebleven helft van de steiger in elkaar. Ze kwam waardig overeind en trok haar drijfmatte overal recht.

‘*Non!*’ zei ze, haar toevlucht nemend tot haar moedertaal, Frans. ‘Dat was het vierde ongeluk al deze week. Ga jij maar ergens anders “helpen”!’

‘Hé! Haal dat kind van die steiger af!’ bulderde een van de scheepsbouwers, een man met grijs haar die de dichtstbijzijnde bezaansmast aanspoorde om tot zo hoog te groeien dat er een zeil aan kon worden vastgemaakt. ‘Wat heb ik gezegd over ongeschoolde kinderen die in de buurt van het schip magie gebruiken?’

Madame Gallitrop stond inmiddels op de oever en haar haren en haar hele overal dropen werkelijk van het water. Ze wierp Daisy een venijnige blik toe.

Daisy kreeg een kleur en maakte zich uit de voeten. Maar ze verstond nog wel wat de scheepsbouwer zei toen hij de schade bekeek die zij aan de steiger had aangericht.

‘Dat kind is een hopeloos geval.’

2

Max Dartel was een hopeloos geval. Dat had de vroedvrouw ongeveer twee minuten nadat hij was geboren gezegd, nadat ze één blik had geworpen op zijn woedend samengeknepen mondje en op hoe hij boos met zijn vuistjes zwaaide. En dat was hij zijn hele leven blijven horen: ‘Die jongen,’ zeiden de mensen, ‘is een hopeloos geval.’

De vriendinnen van zijn moeder hadden het op een zure toon gezegd, wanneer ze terugdeinsden voor de woede-uitbarstingen die hij als klein kind had. Zijn leraren hadden het op wanhopige toon gezegd, wanneer ze verslagen hun handen in de lucht staken als Max weer eens ruzie had gemaakt of zo’n lelijk woord had gebruikt dat zich even geen raad wisten. En uiteindelijk waren de dokters het ook gaan zeggen – véél dokters, nadat Max ziek was geworden en zelfs ademhalen hem pijn begon te doen. Inmiddels zeiden ze het op gedempte toon, maar ook weer niet zo zacht dat hij het vanuit zijn ziekenhuisbed niet verstond, waar hij lag met een spierwitte huid – zo wit dat de aardbeienvlek onder zijn rechteroog wel een geplette aardbei leek – en met zijn handen boven op de gesteven katoenen lakens. ‘Die jongen is reddeloos verloren.’

De enige die dit nooit had gezegd was zijn moeder. ‘Er is aan jou helemaal niets hopeloos te bekennen,’ zei ze fel. En

iedereen die iets anders durfde te beweren kon een boze blik van haar krijgen.

Max' moeder was geen engel, en ook geen heilige, en dat zeiden de meesten mensen die haar kenden dan ook graag. Engelen knipoogden namelijk niet stiekem naar je als iemand een slechte grap vertelde, dacht Max, en heiligen droegen geen spijkerbroek met zilverkleurige laarzen, en op straat keek er niemand om naar een heilige met goudblond haar en een klaterlach.

Naar Max keken ook mensen om, maar om andere redenen. Hij vond het vreselijk dat mensen altijd van hem naar zijn moeder keken en zich dan leken af te vragen hoe zij familie kon zijn van die jongen met het piekerige zwarte haar en de hardnekkige boze blik. Het enige wat hij van haar had, waren zijn grijze ogen en het diepe kuiltje dat in zijn linkerwang verscheen als hij glimlachte, al deed hij dat niet erg vaak. Hij was zo stekelig en ontoegankelijk als de bolster van een kastanje, en van andere mensen kreeg hij vaak de kriebels, net als wanneer je een kriebelende trui aantrekt die in de was is gekrompen.

Er was nog iets wat hij van Marigold Dartel had geërfd, maar dat was niet iets wat je van de buitenkant kon zien. Het was een soort heel diepgewortelde, heel koppige vastberadenheid. Als Max eenmaal ergens toe besloot, ging hij het doen ook.

Dat was dan ook de reden dat hij, toen hij op twaalf-en-driekwartjarige leeftijd werd ontvoerd en in een vochtige kelder gevangen werd gezet, besloot om te ontsnappen.

Het was heel koud in de kelder en Max kon ergens boven zijn hoofd water horen druppelen. Dat leek hem het eenzaamste

geluid op de hele wereld. Hij zat hier nu al heel lang – hij wist niet goed hoelang precies – en de honger vormde een soort ruis waardoor hij niet kon nadenken.

Maar dit wist hij wel: hij was meegenomen uit het hotel in Londen waar hij met zijn moeder had gelogeed ('Een paar nachtjes maar,' had ze gezegd toen ze uit New York waren aangekomen). Ze waren net ruzie aan het maken – de bekende ruzie, over dat Max niet gezond genoeg was om al naar school te gaan – toen ze op de gang een geluid hoorden. Daarop volgde een moment – dat in Max' geheugen eindeloos duurde – dat net lang genoeg was om elkaar met grote ogen aan te kijken.

Toen was de deur ingetrapt en onder luid gekraak naar binnen gevallen. Plotseling werd de kamer in beslag genomen door twee mannen – groot en lang en gemaskerd. Max' moeder had geschreeuwd en toen was de langste van de twee in drie stappen naar de andere kant van de kamer gelopen en had haar een klap in haar gezicht gegeven, zodat ze op de grond viel en daar stil bleef liggen. Haar ogen waren dicht en Max zag niet of haar borst op en neer ging.

Hij brulde en probeerde naar haar toe te rennen en zich op de man te storten, maar toen werd er een zak over zijn hoofd getrokken en werd alles zwart. Hij voelde hoe hij over de schouder van de andere man werd getild. 'Nee!' hoorde hij zichzelf schreeuwen. 'Mama! Nee, niet doen!' Hij maaide wild met zijn armen in een poging los te komen, en voelde zijn vuist tegen iets hards aankomen: de neus van de man. Max' overweldigere kreunde, en toen sloeg hij het hoofd van de jongen tegen iets hards aan. In Max' hersenen laaide een vuurwerk op, voordat het helemaal donker werd.